

[Alfred Jensen.]

at de vil faa den samme Hjælp som tidligere; Hjælpen er faktisk blevet forringet, i samme Grad som Prisstigningen er sat ind. Naar man saa yderligere tager i Betragtning, at der i samme Periode er sket en Udvidelse af den Kreds af Medborgere, som kommer i Betragtning, kan det ikke siges, at Beløbet er tilstrækkeligt, det er snarere for lille.

Vi er, som jeg tidligere har fremhævet, egentlig ikke Tilhængere af denne Form for Hjælp. Vi har hele Tiden været Tilhængere af, at der ydes de paagældende Borgere en saa stor økonomisk Hjælp, at de selv er i Stand til at foretage deres Indkøb, altsaa købe, hvad de vil og hvor de vil, og dette kan naturligvis kun naas ved, at man forhøjer Renten eller de Understøttelser, som de arbejdsløse faar, dels gennem Kasserne og dels gennem Socialkontorerne. De Reguleringer, der hidtil har fundet Sted, har ikke nær bragt de forskellige Satsar op i Forhold til Prisstigningen. Derfor ser vi ogsaa, at det er denne Kreds af Medborgere, som er daarligst stillede, og det er absolut paakrævet, at Hjælpen udbetales med mindst de Beløb, der her er foreslaaet.

Forleden Dag fik vi omdelt en Henvendelse fra Slagtermestrene, der gjorde opmærksom paa, hvilken katastrofal Betydning det vilde have for dette Erhvervs Udøvere, hvis vi ikke fortsatte med Kød- og Flæskemærkerne. Her har vi faktisk det bedste Bevis paa, hvordan Befolkningens Købeevne i Øjeblikket er, og hvor lidt der vil blive købt af disse Varer, hvis man ikke træder hjælpende til her. Naturligvis er det godt, at der gøres noget, men jeg vil henstille, at der bliver givet Kommunerne Paabud om, at de lader Hjælpen tilflyde de Personer, Hjælpen er tiltænkt, og ikke i Stedet for indkasserer hverken det hele eller en Del deraf til Fordel for Kommunekassen.

Jeg skal begrunde denne min Hensigt. Det er, som bekendt, ikke mange Dage siden, Rigsdagen vedtog en Lov om Brændselshjælp; den har nu været Lov nogle Dage og er begyndt at blive praktiseret. Før den blev Lov, skrev samtlige Landets Blade, at der nu vilde blive Anledning til at give Alders- og Invalidere en ekstra Hjælp ud over den Brændselshjælp, de allerede havde oppebaaret. Men der er Kommuner, der ikke har efterkommet dette; i alt Fald ved jeg en ganske bestemt Kommune, hvor man forud for Lovens Vedtagelse havde vedtaget at yde 3 Rationer Brændsel til Alders- og Invalidere,

rentenydere, hver Ration paa 7 hl. Men nu, da man stod over for Uddelingen af den anden Ration, var der indleveret et Forslag fra Socialudvalget til Byraadet, hvor det foresloges, at man i anden Omgang kun skulde uddele 4 hl. Det blev ganske vist sagt, at det var noget midlertidigt; man kunde siden vende tilbage til Spørgsmaalet om en større Ydelse, hvis det skulde vise sig nødvendigt. Forhaabentlig gaar det ikke dem, der venter en senere Ydelse, som dem, der venter Mælkemærker; der er nemlig sket noget lignende for Mælkemærkernes Vedkommende.

Før vi fik Smørordningen, og før det blev vedtaget at stille et Beløb til Raadighed til Indkøb af Mælk, har en hel Del trængende faaet Hjælp i Form af Mælkemærker gennem det sociale Udvalg efter Loven om offentlig Forsorg. Jeg er bekendt med flere Eksempler paa, at man paa Grund af Fødsel og Underernæring i Hjemmet har tilstillet de paagældende Mælkemærker til en Værdi af 30 l Mælk maanedlig. Familien bestaar af 4 Medlemmer, hvad jeg nævner for tydeligere at anskueliggøre, hvorledes Kommunen har baaret sig ad over for de paagældende. Da Loven om Mælkemærker begyndte at blive praktiseret, fik den paagældende Familie i Stedet for 30 l Mælk om Maanedens kun 16 l. Her tog Kommunen alt det, som Loven hjemlede de paagældende, som var i Trang, endda mere; der blev overhovedet ikke Tale om, at de paagældende trængende kunde opretholde samme Levestandard som tidligere. De blev sat ned i et lavere Niveau.

Den paagældende Familie klagede til Amtmanden, der gav Klagerne Medhold i, at der naturligvis ikke maatte ske Indskrænkning i den Hjælp, de oppebar efter Loven om offentlig Forsorg, men at Mælkemærkerne skulde ydes som supplerende Hjælp til at afbøde den Prisstigning, Smørordningen medførte. Efter at Amtmanden har afsagt sin Kendelse, er der ogsaa sket en Forhøjelse i Tildelingen af Mælkemærkerne, men ikke til mere end 30 l Mælk om Maanedens. Det var ikke Mening med denne Lov. Tværtimod. Hvis man skulde have rettet sig efter den Lægeerklæring, der ligger hos det sociale Udvalg, skulde den paagældende Familie i Stedet for 30 l Mælk maanedlig have haft 46 l, men det har den ikke faaet. Altsaa har den Bestemmelse i Smørordningen faktisk ikke hjulpet disse Familier noget; det er gaaet den modsatte Vej for dem.

Jeg vil derfor henstille, at det bliver gjort Socialudvalget gebrieligt, at der ikke